

ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ «ΛΟΓΟΙ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΚΙΤΙΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ»

Ἐπωμίζομαι μεγάλο βάρος ἀναλαμβάνοντας νά παρουσιάσω ἐνώπιον τῆς ἐκλεκτῆς σημερινῆς ὁμηγύρεως τοὺς Λόγους τοὺς περιεχομένους σέ δύο πρόσφατα ἐκδοθέντες τόμους τοῦ Πανιερωτάτου Μητροπολίτου Κιτίου κου Χρυσοστόμου, μετά τοῦ ὁποίου συνδέομαι στενῶς ἀπό τῶν ἀρχῶν τῆς δεκαετίας τοῦ '60 ὑπό τήν ιδιότητα τοῦ συμφοιτητοῦ τῆς Νομικῆς Σχολῆς τοῦ Ἐθνικοῦ καί Καποδιστριακοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ τότε Διάκονος Χρυσόστομος Μαχαιριώτης ἀπεφοίτησε μέ τόν βαθμό ἄριστα.

Θά ἀποπειραθῶ, λοιπόν, αἰρετική προσέγγιση καί ἀντί παρουσιάσεως κρίνω ἐπωφελέστερον νά σᾶς μεταφέρω μία διεξοδική συνομιλία, τήν ὁποία εἶχα πρόσφατα μέ τόν πεφιλημένον μου πάλαι ποτέ συμφοιτητήν καί νῦν Μητροπολίτην Κιτίου.

Ἰδιαίτερη χαρά εἶχα νοιώσει, ὅταν εἶχε ἐπιβεβαιωθεῖ στήν Λάρνακα ἡ συνάντησή μας. Καί τί δέν συζητήσαμε ἐκεῖνο τό ἀνοιξιάτικο ἀπόγευμα.

Τήν χαρά εἶχα νοιώσει, ὅταν εἶχε ἐπιβεβαιωθεῖ στήν Λάρνακα ἡ συνάντησή μας. Καί τί δέν συζητήσαμε ἐκεῖνο τό ἀνοιξιάτικο ἀπόγευμα.

Τήν χαρά, ὅμως, τοῦ ξανανταμώματός μας ἐσκίαζε μία πίκρα στό πρόσωπο τοῦ συνομιλητῆ μου. Πίκρα πού ἦταν διάφανη καί ἀμέσως ὄρατή. Θυμᾶμαι τά πρῶτα του λόγια: Σέ τί διαφέρει στήν οὐσία ἡ εἰσβολή τῆς Τουρκίας στήν Κυπρο ἀπό τήν εἰσβολή τοῦ Ἰράκ στό Κουβέιτ; Διερωτῶμαι συνεχῶς καί ἀπάντηση δέν εὐρίσκω. Ἄν κάπου διαφέρει, εἶναι τό γεγονός, ὅτι ἡ Τουρκία ἔκανε τήν εἰσβολή μέ ὅπλα ἀμερικάνικα κι ὅτι ἡ Κύπρος δέν ἔχει πετρέλαιο. Ὁ Ἀτίλας ἐξακολουθεῖ ἐπὶ δεκαετίες νά ἀποτελεῖ πληγή καί μάστιγα γιά τήν γῆ καί τοὺς ἀνθρώπους

της Κύπρου. "Οχι μόνον ὁ Ἀτίλας, ἀλλὰ καί οἱ ἔποικοι, πού ἀλλοιώνουν τόν δημογραφικό Χάρτη τῶν Τουρκοκυπρίων. Οἱ τελευταῖοι κατέστησαν μειονότητα στήν ἰδιά τους τήν πατρίδα, ἀφοῦ οἱ Τοῦρκοι στρατιῶτες καί οἱ ἔποικοι μαζύ εἶναι ἡ πλειοψηφία...

Κάπως θά πρέπει νά ἀντιδράσουμε μοῦ ἐτόνιζε συνεχῶς μέ κάποια δικαιολογημένη νευρικήτητα.

Κάποτε καί ὄχι ἀργά θά πρέπει νά ἀντιδράσουμε ὡς Πανέλληνες μέ παρρησία, λογική καί σθένος γιά νά ἐξασφαλίσουμε τήν ἐπιβίωσή μας στόν χῶρο, ὅπου μᾶς ἔθεσε ἡ μακραίωνη ἐδῶ καί χιλιετίες ἱστορία μας, ὥστε ὁ ἥλιος τῆς Βεργίνας, τό σύμβολο αὐτό τῆς Μακεδονίας, νά συνεχίζει νά ἀνατέλλει, πάνω ἀπό τήν πατρίδα μας, χωρίς ἄλλοι νά μποροῦν νά τό οἰκιοποιοῦνται καί νά τό καπηλεύονται.

Τότε θά ξαναηγήσουν χαρμόσυνα οἱ καμπάνες καί τά σήμαντρα τοῦ Βορρά, τότε θά ξαναπάλλουμε τό ἀπολυτίκιο τοῦ Ἀποστόλου Βαρνάβα καί θά τελέσουμε ὑπαίθριο Ἑσπερινό στήν Βασιλική τοῦ Ἀγ. Ἐπιφανίου στόν ἱστορικό χῶρο τῆς Σαλαμίνας.

Νά μή λησμονοῦμε, μοῦ ὑπενθύμιζε, ὅτι ἡ γῆ μας εἶναι ποτισμένη μέ τό αἷμα τῶν παιδιῶν της καί σπαρμένη μέ τά κόκκαλα τῶν παλληκαριῶν της. "Ἀς ξαναδιαβάσουμε, λοιπόν, τήν ἱστορία μας, ὅσοι τήν λησμονήσαμε τόσο γρήγορα. Πολλά θά ἔχουμε νά ἐπωφεληθοῦμε ἀπ' αὐτήν. Εἶναι ὁ ἀδιάψευστος μάρτυρας γιά νά διδαχθοῦμε καί νά συνειδητοποιήσουμε πῶς ἀντιμετωπίζονται οἱ ἐθνικοί κίνδυνοι. Μόνο μέ ἠθική καί καθολική συσπείρωση ὅλων τῶν δυνάμεων τοῦ Ἑθνους, μέ τήν ἐνότητα σκοπῶν καί στόχων, ὥστε νά μή ὑποταχτεῖ ποτέ ἡ ἐλευθερη καρδιά τοῦ διαχρονικοῦ Κυπραίῳ. "Ετσι, ἄλλωστε, δικαιολογεῖται καί ὁ ποιητής, πού ἔγραφε: «Πολλούς ἀφέντες ἄλλαξε, ἀλλά δέν ἄλλαξε καρδιά».

"Ἀς φέρουμε συνεχῶς στήν μνήμη μας τά τόσα παλληκάρια, πού ἡ ζωή τους καταξιώθηκε μέ τόν θάνατο, δικαιώθηκε πάνω ἀπό τόν θάνατό τους καί τέλος ἀποθεώθηκε ἀπ' αὐτόν. Πάθος τους ὑπῆρξε ἡ Ἑλλάδα καί ἡ λευτεριά τῆς Κύπρου τό μεγάλο τους ὄνειρο, πού κράταγαν ἄσβεστο!

Τά ἀνωτέρω ἀποτελοῦν μήνυμα προερχόμενο ἀπό τό Ἅγιο

Βήμα της Κύπρου, μήνυμα αισιοδοξίας, πίστης και ἐλπίδας, ἐλπίδας και ἐγκαρτέρησης.

Θά ἤθελα, μοῦ ὑπογράμμισε, ὅλοι ἐμεῖς ἐνωμένοι καί ἀδελφωμένοι, νά γίνουμε, ὅπως ἐκεῖνοι, μύστες μιᾶς λιτανείας ἐλευθερίας, καί μέ τήν πίστη μας ἀταλάντευτη νά συνεχίσουμε τόν ἀγώνα μας μέχρι τήν τελική του δικαίωση, ὥστε νά γίνουμε γιά τούς ἐπιγενομένους ἐμπνευστές καί δεῖκτες κάθε ὠραίου ἀγώνα γιά τήν λευτεριά καί τήν δικαιοσύνη. Μόνο μέ τίς προϋποθέσεις αὐτές θά μπορέσουμε νά δρασκελίσουμε τό συρματοπλεγμα τῆς σκλαδιᾶς καί νά ἀναστήσουμε γύρω μας καί μέσα μας τήν Ἀμμόχωστο, τήν Μόρφου, τήν Κυρήνεια καί τήν Σαλαμίνα. Μέρα νύκτα καρτεροῦμε...

Ἡ ἱστορία μας, ἀκόμη καί ἡ ἐντελῶς πρόσφατη, μᾶς ἔχει προσφέρει ἀφειδῶς πολλά παραδείγματα γιά τόν δρόμο, πού ὑποχρεούμεθα νά ἀκολουθήσουμε. Τριάντα αἰώνων ἔνδοξη ἱστορία τῆς φυλῆς μας καί ἐθνικοῦ μεγαλείου μᾶς ἐπιτάσσουν νά παραμείνουμε ἐνωμένοι, ἀδιάσπαστοι, σταθεροί, ἀταλάντευτοι στή διεκδίκηση τῆς λευτεριᾶς καί τῆς δικαιοσύνης.

Μοῦ ἐπανελάμβανε πολλές φορές λόγο τοῦ Ἐθνάρχου Μακαρίου, ὡς νά ἤθελε νά τόν ἀποστηθίσω. «Ἐνώπιον τοῦ θυσιαστηρίου τῆς Κύπρου τά πάθη καί ἡ διχόνοια οὐδεμίαν ἔχουν θέσιν. Ἐθνικήν ἐπιταγήν ἀποτελεῖ ἡ ψυχική ἐνότης τοῦ Κυπριακοῦ Ἑλληνισμοῦ. Καί πρὸς τήν κατεύθυνσιν αὐτὴν καθῆκον ὅλοι μας ἔχομε νά συμβάλωμεν: Ἐκκλησία, Πολιτεία, κόμματα, ὀργανώσεις, τύπος, ἄτομα, ἅπαντες».

Ἐνθυμοῦμαι πολύ συγκινημένο τόν συνομιλητή μου μέ τό γνωστό ἡχηρό μέταλλο τῆς φωνῆς του νά ὑπογραμμίζει: Κρατᾶμε στά χέρια μας τήν τιμή μας, τήν τιμή τῆς πατρίδος μας. Κανένας δέν μπορεῖ νά μᾶς τήν πάρει. Καί δέν ξεχνοῦμε, πὼς ἡ τιμή τῆς πατρίδος δέν εἶναι ἀντικείμενο συναλλαγῆς μέ ἀνταλλάγματα. Γι' αὐτό καί δέν τήν ξεπουλᾶμε.

Οἱ ἐλπίδες μας εἶναι ἀμάραντες καί τά ὄνειρά μας ζωντανά. Μισοῦμε τόν πόλεμο, μᾶς πιά πολύ τήν σκλαδιά. Ἀγαποῦμε τήν εἰρήνη, ἀλλά δέν διστάζουμε νά θυσιαζόμεθα γιά τήν λευτεριά. Ἀγαποῦμε τήν ζωή, ἀλλά ὁ δρόμος τοῦ μαρτυρίου καί τοῦ μεγαλείου δέν μᾶς εἶναι ἄγνωστος, ὅταν ἰδιαίτερα ὁ δρόμος αὐτός καταξιώνει τήν ζωή μας.

Ἐάν δέν ἐμπνεόμεθα ἀπό αὐτά τά Πιστεύω, πῶς θά περιέμεναν οἱ Μονές τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέα, τῆς Κανακαριᾶς καί τοῦ Ἀἱ Μάμα καί ὅλες οἱ ἄλλες, πού εἶναι μόνες χωρίς παπᾶ καί ψάλτη, χωρίς καμπάνα καί θυμίαμα, χωρίς εἰκονίσματα καί πιστούς, πού μέρα-νύκτα καρτερᾶνε τήν ἡμέρα τήν μεγάλη μέ τόν ζεῖδωρο τῆς λευτεριᾶς ἀγέρα.

Ἐνθυμοῦμαι χαρακτηριστικά, ὅτι, ὅταν ἀναλύαμε τήν σημασία τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων μέ ἰδιαίτερη ὑπερηφάνεια, στάθηκε σέ δύο διασήμεους ἄνδρες τῆς ἀρχαιότητος: Στόν Κιτιέα Ζήνωνα, πού γεννήθηκε στά ὄρια τῆς σημερινῆς Λάρινας καί ἵδρυσε τό Στωϊκό σύστημα τῆς Φιλοσοφίας, πιστεύοντας σέ ἕνα ἀντικειμενικό σύστημα φυσικῆς δικαιοσύνης, πού θά ἴσχυε γιά ὅλη τήν οἰκουμένη καί θά ἦταν ὑπεράνω ἐθίμων καί τυπικῶν νομοθετημάτων. Ἐπίσης στόν Ρωμαῖο Κικέρωνα, ὁ ὁποῖος, ἀκολουθώντας τόν Στωϊκισμό, εἰσήγαγε στωϊκές ἰδέες στό Ρωμαϊκό Δίκαιο. Σύμφωνα, λοιπόν, μέ τόν μεγάλο διανοητή οἱ ἐπιταγές τοῦ φυσικοῦ δικαίου εἶναι ἀναλλοίωτες καί αἰώνιες. Οἱ ἴδιες στήν Ρώμη καί στήν Ἀθήνα. Καί σήμερα καί στό μέλλον. Τά δικαιώματα αὐτά μετεβλήθησαν σὺν τῇ ροῇ τοῦ χρόνου σέ βασιικό ἠθικό καί κοινωνικό Εὐαγγέλιο τῶν ἀνθρώπων καί μεταλλάχθηκαν στίς ἡμέρες μας ὡς νέα θρησκεία, ὅπως χαρακτηριστικά καί ἐπανειλημμένως ἔχει γραφεῖ.

Ποῖο, λοιπόν, φυσικό δίκαιο θά ἤμποροῦσε νά ἀνεχθεῖ στίς ἡμέρες μας τήν διαίρεση τῆς Λευκωσίας, τῆς πρωτεύουσας τῆς Κύπρου; Τῆς τελευταίας διηρημένης πρωτεύουσας κράτους-μέλους τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνώσεως, ἀλλά καί ὁλοκλήρου τῆς γηραιᾶς Ἡπείρου; Ἀλήθεια τό τεῖχος τοῦ Βερολίνου εἶχε σαθρά θεμέλια καί κατεκρημνίσθηκε σέ μία νύκτα; Ἡ μήπως οἱ ἐκεῖ κατοικοῦντες κατάλαβαν τό ἀναχρονιστικό καί ἀπάνθρωπο τῆς ὑπάρξεώς του; Τό φάντασμά του εἶχε διαρκέσει τριάντα ὀκτώ ὁλόκληρα χρόνια. Τῆς Λευκωσίας τριάντα ἕνα. Φθάνει πιά. Τώρα μάλιστα, πού ἡ Εὐρωπαϊκή Ἐνωση ἀποκτᾶ Συνταγματικό Χάρτη, στό δεύτερο μέρος τοῦ ὁποίου περιέχεται ὁ Χάρτης τῶν θεμελιωδῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου. Τά ἀνθρώπινα δικαιώματα ἀποκτοῦν ἐπὶ τέλους στοὺς καιρούς μας οὐσιαστικό περιεχόμενο. Παρῇλθαν ἀνεπιστρεπτί οἱ ἐποχές, πού ἀποτελοῦσαν ἔννοιες ἀκαδημαϊκές στίς Πανεπιστημιακές ἔδρες καί τά διάφορα φόρα.

Τί μπορούσα ἄραγε ἐγώ ὁ ταπεινός σ' αὐτήν τήν ἐξομολόγη-
ση ψυχῆς νά ἀντιτάξω;

Συγκατάνευα καί κατανοοῦσα, ὅτι ὁ Γέροντας, πού ἐδίωνε
ἐπί σειράν ἐτῶν τό δράμα τῆς Μ. Παρασκευῆς, ἐγνώριζε, δέν
ἐπίστευε ἀπλῶς, ὅτι μετά τόν Σταυρό ἀκολουθεῖ ἡ Ἀνάσταση.
Καί τήν ἀναμένει χωρίς «νυσταγμόν τοῖς κροτάφοις καί ὕπνον
τοῖς βλεφάροις».

Ἡ συνομιλία μας, ὅμως, ἐκείνη δέν περιορίσθη μόνον στό
ἐθνικό θέμα τῆς Μεγαλονήσου.

Ὁ Πανιερώτατος ἠθέλησε πολλά καί ἐνδιαφέροντα νά μοῦ
εἶπει γιά τόν Μοναχισμό μέ τήν εὐκαιρία τῆς μνημονεύσεως
τῆς ἱστορικῆς Μονῆς Μαχαιρᾶ, τήν ὁποία φροντίζω νά ἐπισκέ-
πτομαι, ὡς ταπεινός προσκυνητής, σέ κάθε μου ἐπίσκεψη στήν
Κύπρο. Μοῦ ὠμίλησε γιά τόν Μοναχισμό, τόν ὁποῖο θεωρεῖ ὡς
προσπάθεια διώσεως τοῦ εὐαγγελικοῦ ιδεώδους στήν πληρό-
τητά του. Μέ τόν ἰδιαίτερο, λοιπόν, τρόπο ζωῆς διδάσκει· «ὑπε-
ροῶν μέν σαρκός, παρέρχεται γάρ, ἐπιμελεῖσθαι δέ ψυχῆς
πράγματος ἀθανάτου». Ἀπό τή συνομιλία μου ἐκείνη ἔμαθα,
ὅτι κατά τόν Ἅγιον Θεόδωρον τόν Στουδίτην ἡ μοναχική ζωή
ἀποτελεῖ τήν «τρίτην χάριν». Πρώτη ἦταν ὁ νόμος τοῦ Μωϋσέ-
ως καί δεύτερη «ἡ χάρις ἀντί χάριτος», τήν ὁποία λαμβάνουμε
ἐκ τοῦ πληρώματος τοῦ Χριστοῦ.

Ὡς γνήσιος, ὅμως, Μαχαιριώτης μέ διαβεβαίωσε, ὅτι ἡ Μο-
νή καί στίς ἡμέρες μας ἐξακολουθεῖ νά ἀποτελεῖ, μέσα στό χά-
ος πού ζοῦμε καί στήν σύγχυση τῆς συγχρόνου ζωῆς, ἐλπίδα
σωτηρίας, γεύση ἀπό τό γνήσιο, τό ἀνόθευτο, τό ἀληθινό. Ἐτό-
νιζε μία-μία τίς λέξεις, δείχνοντάς μου, ὅτι ἐπίστευε στό περιε-
χόμενό τους.

Ὁ ὀρίζοντας, ὅμως, τοῦ Γέροντα, ὅπως εἶναι σέ ὅλους μας
γνωστό, δέν περιορίζεται στά ἐκκλησιαστικά καί ποιμαντικά
του καθήκοντα καί στήν ἐνεργό συμμετοχή του στούς συνεχεῖς
ἀγῶνες γιά δίκαιη καί βιώσιμη ἐπίλυση τοῦ ἐθνικοῦ θέματος
τῆς Κύπρου καί στήν ἐμπύχωση τοῦ ἐπί δεκαετίες δοκιμαζομέ-
νου λαοῦ.

Δίπλα στόν λαό προβληματίζεται μέ ζητήματα, πού ἀπασχο-
λοῦν ἔντονα τούς πιστούς.

Στό θέμα, λοιπόν, Γάμος καί Οἰκογένεια δέν ἐδίστασε νά μοῦ

υπογραμμίζει, ότι η έρωτική οδός είναι μία βοήθεια για την επίτευξη της κοινωνίας των προσώπων, συνδεδεμένη με την φυσική επιθυμία μιᾶς καθολικής σχέσεως ψυχῆς καὶ σώματος. Δέν είναι ἄλλωστε τυχαῖο τό γεγονός, ὅτι, καί μετά τήν πτώση τοῦ ἀνθρώπου, ἡ έρωτική σχέση παραμένει ὡς κατ' ἐξοχήν ὁδός κοινωνίας καί ἐνότητος τῶν προσώπων. Μοῦ ἐξομολογήθηκε, ὅτι ὁ ρόλος τῆς Ἐκκλησίας θά πρέπει νά εἶναι ρόλος ζωοδότου τοῦ γάμου καί ὄχι νεκροθάφτου μέ τήν ἔκδοση ληξιαρχικῶν πράξεων διαζυγίου.

Ἀπό τόν Γάμο προκύπτουν τά παιδιά. Ἡ σωστή ψυχαγωγία τους τόν ἔχει συνειδητά ἀπασχολήσει. Ἰδίως τῶν παιδιῶν, πού τό ἄγχος γιά τήν ἐπομένη, ὁ πόνος, τό δάκρυ, ὁ πόλεμος, ἡ ὀρφάνια, τό ξερίζωμα, ἡ μοναξιά, τούς ἔχει πληγώσει τίς καρδιές. Ἔργο του εἶναι ἄλλωστε τό Πάρκο τοῦ Ἀγ. Γεωργίου Κοντοῦ, τό ὁποῖο ἐδημιούργησε μέ τήν πολύτιμη συμπαράσταση τοῦ Δήμου Λάρνακος καί πού ἐχάρισε στά παιδιά τῆς πόλεως του. Ἐπίσης τό Ταμεῖο Ἀγάπης γιά τά ὀρφανά τοῦ πολέμου μέ σκοπό νά καλυτερεύσει ἡ μοῖρα τοῦ παιδιοῦ, μοῖρα πού εἶναι συνυφασμένη μέ αὐτήν τοῦ ἔθνους.

Γάμος-παιδί. Σειρά εἶχε ἡ πολύτεκνη μάνα, πού τίκτει καί δημιουργεῖ ἕνα ἀκόμη ἀνεπανάληπτο πρόσωπο, πού μᾶς προσφέρεται ἀπό τήν ὑπερβολή τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ.

Τόν κύκλο αὐτόν τῆς συνομιλίας μας τόν ἔκλεισε μέ τήν ἀγωνία του γιά τήν τιμή, πού ὅλοι μας καί ὁ κάθε ἕνας ξεχωριστά ὀφείλουμε στά γηρατειά, στούς λευκασμένους ἀπό τά χρόνια καί τά θάσσανα τῆς ζωῆς, ἰδιαίτερα τῆς ζωῆς στήν Κύπρο μέ τίς τόσες διακυμάνσεις. Κάποτε θά πρέπει νά τούς δείξουμε ἔμπρακτα τήν εὐγνωμοσύνη, πού τούς ὀφείλουμε, γιατί μέ τόσους κόπους ἀνέθρεψαν ὅλους ἐμᾶς, ἔστω μέ τό περίσσειμα τῆς ἀγάπης μας, μέ ἕνα καλό λόγο, μέ μιᾶ ζεστή ἀγκαλιά.

Ὁ Γέροντας, ὅμως, πνεῦμα ἀνήσυχο ἀπό τά νεανικά του χρόνια εἶναι πολύ δύσκολο νά περιορίσει τήν διακονία του. Σαρκώνει τόν τίτλο τοῦ Ἐπισκόπου ὡς «μιμητῆς τοῦ ἀγαθοῦ καί μεγάλου Ποιμένος» καί διώνει τήν φροντίδα καί εὐθύνη, τουλάχιστον στήν τοπική του Ἐκκλησία, «ὡς Θεοῦ ἐφορῶντος».

Ἀδιάψευστο δεῖγμα τῶν ἀνησυχιῶν του ἀποτελεῖ καί ἡ καθολική κινητοποίησή του κατά τῆς μάστιγας τῆς πείνας.

Μέ τήν σκέψη, ὅτι κάθε βράδυ περίπου 500 ἑκ. ἄνθρωποι κοιμοῦνται νηστικοί καί ὅτι 15 ἑκ. παιδιά τόν χρόνο χάνονται, ἐνῶ θά μπορούσαν εὐκόλα νά σωθοῦν, ἐπειδή δέν διαθέτουν μία ἔνεση ἢ ἓνα χάπι, ἐπανεστάτησε, καί ἔδωσε τό σύνθημα, ὅτι δέν δικαιούμεθα νά παραμένουμε ἀδιάφοροι. Ὁραμά του, λοιπόν, ὑπῆρξε ἡ δημιουργία τοῦ Παγκύπριου Συνδέσμου γιά τήν καταπολέμηση τῆς πείνας. Ὡς ἔμβλημα καθιερώθηκε τό: «Μακάριος ὁ νηστεύων, ἵνα ἐλεήσῃ πένητα». Σκοπός δέν εἶναι μόνο ἡ παροχή ὑλικῆς βοήθειας, ἀλλά τό κυριώτερο ἡ εὐαίσθητοποίηση ὅσο τό δυνατόν περισσότερων ἀνθρώπων στό μεγάλο αὐτό πρόβλημα τῆς ἐποχῆς μας. Ἐπίσης ἡ ἐνεργός παρουσία σέ ὁποιοδήποτε σημεῖο τῆς γῆς παρουσιάζεται μία ἑκτακτη ἀνάγκη. Τέλος ἡ διεύρυνση τοῦ Συνδέσμου μέ Ὁμίλους, πού θά στελεχώνονται ἀπό τήν νέα γενιά, καί ἡ ἀνίχνευση νέων τρόπων προσφορᾶς καί συμπαραστάσεως πρὸς τοὺς πάσχοντες συνανθρώπους μας.

Μάστιγα, ὅμως, τῆς ἐποχῆς μας δέν εἶναι μόνο ἡ πείνα.

Ἐνῶ προϊόντος τοῦ χρόνου ἐπιτυγχάνουμε ὑψηλότερους δείκτες ἀναπτύξεως καί πολύ αὐξάνει τό βιωτικό μας εἰσόδημα, μία ἄλλη μάστιγα ἐλλοχεύει ἔξω ἀπό τήν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ τοῦ κάθε ἑνός ἀπό ἐμᾶς. Περιττό νά σᾶς τήν προσδιορίσω. Εἶναι ἡ μάστιγα τῶν ναρκωτικῶν, γιά τήν καταπολέμηση τῆς ὁποίας ὁ Μητροπολίτης δηλώνει ἐνεργό καθημερινό παρόν. Πρόεδρος, λοιπόν, ὁ ἴδιος τοῦ ΚΕΝΘΕΑ μοῦ ὑπογράμμισε: Καί ἓνας ἄνθρωπος νά χαθεῖ λόγω οὐσιοεξαρτήσεως, τό πρόβλημα εἶναι μεγάλο. Πόσο μᾶλλον πού κάθε χρόνο χάνονται πολλοί καί ἰδιαίτερα νέα παιδιά ἀμφοτέρων τῶν φύλων.

Ἀγωνιᾷ, λοιπόν, γιά τήν κατά τόν καλύτερο δυνατό τρόπο ὁργάνωση τῆς ἀπεξαρτήσεως, διαδικασία ὄντως λίαν δυσχερή. Ἰσοδυναμεῖ, ὅπως μοῦ ἔλεγε, μέ μία διαρκῆ δημιουργία-δημιουργία ὄρων ἀνασυγκροτήσεως τῆς προσωπικότητος, διαμορφώσεως νέας ταυτότητος, ἀναπτύξεως νέων σχέσεων καί νέων δραστηριοτήτων. Πάνω ἀπ' ὅλα, ὅμως, χρειάζεται ἀγάπη, πίστη καί ἐλπίδα. Ἀλλιῶς τόσο ὁ ἀγώνας, ὅσο καί ἡ καλή θέληση εἶναι μάταιοι.

Ἀπευθύνθηκε, λοιπόν, μέσω τοῦ ΚΕΝΘΕΑ σέ ὅλα τά στρώματα τοῦ λαοῦ γιά συστράτευση, σκληρή δουλειά καί ἀνάληψη ἐϋθυνῶν.

Αὐτά καί ἄλλα πολλά συζητούσαμε. Τό βλέμμα τοῦ Γέροντα εὐρίσκετο σέ διαρκή ἐγρήγορση καί τό πνεῦμα του, τό θαύματα καλλιεργημένο, μοῦ μετέδιδε ἐμπειρίες μιᾶς ὁλόκληρης ἀγωνιστικῆς ζωῆς. Διέκρινα τήν εὐχαρίστησή του νά καθιστᾷ κοινωνό τῶν σκέψεών του τόν παλαιό πιστό συμφοιτητή του.

Στήν ἀρχή ἔκανα λόγο γιά αἵρετική παρουσίαση τῶν διδλίων μέ τούς Λόγους τοῦ Πανιερωτάτου Κιτίου καὶ Χρυσοστόμου. Θέλω νά πιστεύω, ὅτι ἐκράτησα τήν ὑπόσχεσή μου. Ἡ μακρά συζήτηση, γιά τήν ὁποία σᾶς ὠμίλησα, δέν ἦταν παρὰ μία ἀναδίφηση στούς Λόγους του καί ἰδιαίτερα σ' αὐτούς τοῦ Β' τόμου, στούς ὁποίους ἕνας νομικός πολλά ἐνδιαφέροντα ἔχει νά ἐπισημάνει.

Τήν προνομιούχο καί μεστή συνομιλία αὐτή θά ἤμποροῦσε νά ἔχει κάθε ἕνας ἀπό ἐσᾶς, ἐάν ἀνοίξει τά σήμερον παρουσιάζόμενα διδλία, τά ξεφυλλίσει καί σταθεῖ ὅπου ὁ κάθε ἕνας αἰσθάνεται, ὅτι ἀναπαύεται ἡ ψυχὴ του καί ἀγάλλεται ἡ καρδιά του καί πλουτίζει τό πνεῦμα του, διαβάζοντας κάποια παρὰ γράφο, πού τοῦ κεντρίζει τό ἐνδιαφέρον. Μέ τόν τρόπον αὐτόν θά ἐρθεῖ πολύ κοντά στόν Μητροπολίτην καί πολλά θά ἔχει νά κερδίσει ἀπό τήν ἐπικοινωνία αὐτή.

Προτρέπω, λοιπόν, ὅλους σας στήν ἀπολαυστική καί, ὄχι μόνον πρόσωπο μέ πρόσωπο, συνομιλία αὐτή. Θά σᾶς μείνει ἀνεξίτηλη στήν μνήμην σας καί στήν καρδίαν σας.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ Ι. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ
Καθηγητής τοῦ Πανεπιστημίου Πειραιῶς.